Ölüm döşeğinde yoldaşlarıyla vedalaşırken şöyle diyordu; ***"ben insanlara çok güvendim, onları çok sevdim ve herkesi kendim gibi bildim. Elbette ben de her insan gibi hata yaptım. Ancak bilerek ve isteyerek kimseye kötülük yapmadım. Tüm yoldaşlarımı ve insan olan herkesi çok sevdim."***

İbrahim Yalçın yoldaşımızı kaybedişimizin üzerinden tam 6 yıl geçti. 13 Nisan 2016 yılında yaklaşık 30 yıl sürgünde yaşadığı Paris'te Pankreas kanseri ile mücadele eden İbrahimimiz çağın bu illetine yenik düştü.

Ömrünün büyük kesimini zindanlarda, sürgünlerde geçiren, her türlü zorluğa göğüs geren İbo yoldaşımız, Acilciler örgütünün öncü kadrolarındandı. İbo inandığı yolda yürürken önüne çıkan tüm engelleri aşa aşa yol aldı. O düşmanın zalimliklerine karşı hep direndi.

Onu üzen tek şey yoldaş bildiği birkaç soysuzun kendisine çaldığı karadır. Ancak İbo o soysuzlara karşı da dik durmasını bildi ve yaşadığı tüm olayları yoldaşlarına açıklayarak, kendisinin şahsında yok edilmek istenen Acilciler geleneğinin yaşamasını, yaşatılmasını sağlayanların ilklerinden olmayı başardı.

İbo yoldaş, doğru olan, iyi olan ne varsa onların hepsini kendinde sentezlemiş ender insanlardan biriydi. Hiçbir zaman yaptıklarıyla yetinmedi. Hep daha iyisini yapmaya çabaladı ve kendini sürekli yeniledi. Bundan dolayıdır ki, sözü ve özü bir olan bir birey olarak yaşadı.. Her zaman örgütlü yaşama inandı ve gereklerini yerine getirmek için çok çaba sarf etti. Kısacası örnek insan olmayı en çok hak edenlerimizdendi.
İbrahim yoldaş, yaşama veda ederken bile yoldaşlarını düşündü. Her gün geç kalmışlığın

telaşıyla söylemek istediklerini aktarmak için çırpındı durdu. Ciğerlerinin hastalığa direncini yitirmesine rağmen o yoldaşlarıyla konuşmakta hep ısrar etti.

İbrahim yoldaş sözüne sadık, sözü ve eyleminin arkasında duran bir yoldaşımızdı. O, sözün ve eylemin insanın aynası olduğunu bilenlerdendi. Bu yüzden de sözünde durmayı bir ilke edinmişti.

O, devrimci olmanın aynı zamanda fedakarlık olduğunu bilenlerdendi. İbo olmak önce başkaları olmak, sonra kendisi olmak demektir.

Bu günün kapitalist sisteminde devrimciliğin sistemin özüne, yani bir bütün olarak kapitalizme karşı olmak olduğunu bilen bir insandı. Bu nedenle o hep retçi olarak yaşadı. Zulmün olduğu yerde mazlumun yanında oldu. Bir Türkiyeli devrimci olarak; zulme uğrayan Kürt halkının yanı sıra bütün ötekileştirilenlerin mücadelesini destekledi.

Ölüm döşeğinde yoldaşlarıyla vedalaşırken şöyle diyordu; *“ben insanlara çok güvendim, onları çok sevdim ve herkesi kendim gibi bildim. Elbette ben de her insan gibi hata yaptım. Ancak bilerek ve isteyerek kimseye kötülük yapmadım. Tüm yoldaşlarımı ve insan olan herkesi çok sevdim.”*

Eğer bu bir kusursa İbrahim’in en büyük kusuru insanları çok sevmesi ve çok güvenmesiydi.

İbrahim yoldaş, yaşamının son saatlerine kadar her zamanki esprili tavrı ve ışıl ışıl gülen gözbebeklerindeki umut ışıklarını hiçbir zaman eksik etmedi. Son ana kadar bizlere moral verdi.

Son saatlerine kadar Türkiye'de ve dünyada neler oluyor diye sordu ve öğrenmek istedi.

Çok boyutlu, çok yönlü, güler yüzlü, hep iyimser sevgili yoldaşımız artık bizlerle değil.

Yürüdüğü yolun yoldaşları olan bizlere giderken büyük sorumluluklar yükledi. Onun yoldaşları olarak üstümüze düşeni yerine getireceğimizin bilinmesini isteriz. İbo'nun yoldaşları olarak onu uğurladığımız andan itibaren bu sorumluluğun bilinciyle hemen toplandık ve bir çalışma programını yaparak, İbo yoldaşın yarım bıraktıklarını tamamlamak için görev bölümü yaptık.

İbomuzun ölümünün üzerinden geçen 6 yıl boyunca ona verdiğimiz sözün ardında durarak, insanlığın kurtuluşu mücadelesinde mazlumların, haksızlığa uğrayanların safında, zalimlere karşı mücadele etmeyi sürdürdük ve son anımıza kadar da sürdürmekte kararlıyız. Kimimiz yazarak, kimimiz çizerek, kimimiz eylemlere katılarak, kimimiz ihtiyacı olanlara yardım ederek, İbo yoldaşın anısını yaşatmaya devam ettik.

İbrahim yoldaş yaşamı boyunca düşündüğü gibi yaşadı. Devrimciliğin yaşam biçimi olduğunu bilenlerdendi. Bundan dolayı her gerçek devrimci gibi yaşamı yaşanır kılma mücadelesiyle, insani ve paylaşımcı bir düzende özgür yaşama düşüncesini hep diri tuttu.

İbo yoldaş aramızdaki en paylaşımcı yoldaştı diyebiliriz. Ölüm döşeğinde bile bu özelliğini korudu.

İbrahim yoldaş 10 yılı aşkın zindan yaşamından sonra 30 yıl sürgün yaşayıp kendini, ideallerini, amaçlarını korumasını bilen bir yoldaşımızdı. İbo yoldaş erdemliydi. Paylaşımcılığı şekilsel değil, özlüydü. Gerek ülkede, gerek Avrupa'da bizden mi? değil mi? ayırımı yapmaksızın; hangi devrimcinin sorunu varsa o sorunu çözmeyi kendine görev sayardı.

Onun aramızdan fiziken ayrılışının üzerinden geçen 6 yılda davasını yaşatmaya çalıştık, çalışmaya da devam edeceğiz. Bir kez daha anısı önünde saygıyla eğilirken, ona verdiğimiz sözümüze sadık kalacağımızı bir kez daha yineliyoruz.